

## เทศน์เช้า วันที่ ๒๘ เมษายน ๒๕๖๒

พระอาจารย์สงบ มนัสสนุโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะ ตั้งใจฟังธรรมๆ นะ ฟังธรรม สิ่งที่ไม่เคยได้ยินได้ฟัง แต่พวกเราได้ยินได้ฟังทุกวัน เราได้ยินได้ฟังบ่อยครั้งมาก แต่การได้ยินได้ฟังมันไม่สดๆ ร้อนๆ ไร

เวลาองค์หลวงตาท่านพูดว่า ธรรมะนี่สดๆ ร้อนๆ สดๆ ร้อนๆ ผู้ใดปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรมนะ เวลามันทุกขมันยากมันบีบคั้นหัวใจขนาดไหนก็แล้วแต่นะ ถ้าใครมีสติปัญญาสามารถทำความสงบของใจได้มันมีความสุขมาก มันพลิกจากทุกข์ยากมาเป็นความชุ่มชื้นรื่นเริงในหัวใจ มันเป็นความมหัศจรรย์นะ แล้วมันเกิดได้อย่างไร

ในโลกนี้เกิดได้ยากนะ ของสิ่งใดก็เกิดได้ยาก แต่หัวใจของคนมันเป็นไปได้ แต่มันเป็นไปได้มันอยู่ที่ความสามารถของคน

ถ้ามันพลิกกลับมาซะ พลิกกลับมาด้วยคำบริกรรม พลิกกลับมาด้วยการกระทำของตน มันไม่ได้พลิกกลับมาด้วยใครทำให้หรอก มันพลิกกลับมาเพราะเรามีความสำนึกเป็นไปได้ พอมีความสำนึกเป็นไปได้ มันมีสติปัญญาสำนึกได้ มันทำของมันได้

ถ้าทำของมันได้ เห็นไหม ฟังธรรมๆ เพราะเหตุนี้ไง คนที่ได้ยินได้ฟังบ่อยครั้งเข้าๆ แต่การได้ยินได้ฟังในปัจจุบันมันสดๆ ร้อนๆ ไร

สิ่งที่สำคัญที่สุดของวงกรรมฐานคือการฟังธรรมๆ เพราะเวลาฟังธรรม ในสมัยพุทธกาลเวลาเทวดา อินทร์ พรหมสำเร็จเป็นแสนเป็นล้าน เวลาครูบาอาจารย์สำเร็จทีหนึ่ง ๕๐๐-๖๐๐ นะ สำเร็จต่อหน้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สำเร็จเพราะอะไร

สำเร็จเพราะว่าเขาทำความสงบใจของเขา ใจของเขาสงบร่มเย็นแล้ว ใจของเขาเห็นสติปัญญา ๔ ตามความเป็นจริง การเห็นสติปัญญาตามความเป็นจริงคือเห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต เห็นธรรม ขณะที่เห็นมันยกขึ้นมา มันก็เป็นความมหัศจรรย์

ขณะที่ความมหัศจรรย์ ด้วยสติด้วยปัญญาของตนที่มันอ่อนด้อย ด้วยสมาธิที่มันอ่อนแอ ด้วยความสามัคคีของมรรค ความสามัคคีของสติ ของปัญญา ของการงาน ของความเพียร ของความวิริยะ มันสมดุลกัน มัชฌิมาปฏิปทา มันรวมกัน มันเป็นปัญญาคมกล้าตั้งเพชรที่มันจะฟันให้กิเลสขาด แต่ที่มันยังไม่ขาด มันขาดไม่ได้เพราะอะไร เพราะความสมดุลเราไม่มี เพราะการกระทำของเรามันไม่พอดี ไม่พอดีคือไม่มีมัชฌิมาปฏิปทา

แล้วคนที่กำลังทำอยู่นั้น คนที่มีสติปัญญาอย่างนั้น คนที่กระทำอย่างนั้น เวลาฟังเทศน์ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ความที่ไม่พอดีของเรา ความที่การกระทำของเรามันด้วยอำนาจวาสนาของคน มันจับให้ทำเป็นอย่างนั้นไม่ได้

ฟังธรรมๆ ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกถึงวิธีการ บอกถึงการกระทำ บอกถึงความสมดุล บอกถึงความพอดีของมัน เพราะบอกถึงความสมดุล บอกถึงความพอดีของมัน มันถึงได้สมุจเฉทปหาน มันถึงได้ขาด กิเลสขาด ขาดต่อหน้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ เวลาขาดต่อหน้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าขณะที่ฟังธรรมๆ ขณะที่ฟังธรรมนะ

แต่ในสมัยปัจจุบันนี้มันน้อย มันน้อย ดูเวลาหลวงปู่มั่นท่านเทศน์ไฉ่ เวลาหลวงปู่มั่นท่านเทศน์นะ ท่านเทศน์ถึงครูบาอาจารย์ที่มีปรมาตถจิต คนที่มีกำลัง บอกว่า “ให้ช่วยเป็นยามจับขโมยให้ผมที เวลาผมเทศน์ๆ พอผมเทศน์มันมาอยู่ที่เทศน์ มันไม่ได้คอยจับขโมย”

ขโมยมันฟังเทศน์อย่างหนึ่ง คิดไปอย่างหนึ่งให้คอยจับๆ เวลาคอยจับขึ้นมา หลวงปู่มั่นเวลาท่านเทศน์ ท่านเล่า เวลาหลวงปู่มั่นท่านเทศน์ พระที่ท่านใช้ท่านจะคอยกระแอม แสดงว่ามีคนคิดแล้ว กระแอม คนมันคิดออกนอกกลุ่มนอกทางแล้ว ขณะฟังเทศน์ๆ นะ แล้วถ้ามันไปอยู่คนเดียวมันจะขนาดไหน

เวลาอยู่คนเดียวมันทำของมันเองมันจะทำได้สมดุลพอดีของมันไหม ขณะที่ฟังเทศน์ ขณะอยู่ต่อหน้าหลวงปู่มั่นๆ นี้พูดถึงว่าเวลาฟังธรรมๆ ไฉ่

ฟังธรรมๆ เราฟังเพื่อเหตุนี้ ถ้าฟังธรรมขึ้นมา ฟังธรรมเพื่อหัวใจของเราให้มันชุ่มชื้นให้มันร่วมเย็นขึ้นมา

สัตว์โลกเป็นไปตามกรรม มีการกระทำของสัตว์โลกนั้นมา มันเป็นไปตามกรรม มันมีหนี้เวรหนี้กรรม เพราะมีหนี้เวรหนี้กรรมถึงได้มาเกิด เวลาเกิดขึ้นมา เกิดมามันต้องมีพ่อแม่อยู่แล้ว ถ้าพ่อแม่ อภิชาติบุตร บุตรที่ดีกว่าพ่อแม่เป็นบุญเป็นกุศลกันมามันจะส่งเสริมเกื้อกูลกัน

บุตรที่มีเวรมีกรรมต่อกันมา เกิดมาแล้วมันมีแต่ความขาดตกบกพร่อง แล้วมันมีแต่ความเรียกร้อง ความเรียกร้องอย่างนั้น เห็นไหม

แต่เวลาเกิดมามีหนี้เวรหนี้กรรม พ่อมีหนี้เวรหนี้กรรมขึ้นมา การเกิดมาเพราะมีอวิชชา การเกิดมา หนี้เวรหนี้กรรม หนี้ทางบุญกุศล หนี้ทางคุณงามความดี หนี้ทางบาปอกุศล หนี้ทางมาชาติใช้ กรรม สัตว์โลกเป็นไปตามกรรมๆ ถ้าสัตว์โลกเป็นไปตามกรรมนะ นี่พูดถึงดีเอ็นเอ ถึงสมุฏฐานของหัวใจใจ

แต่คนเราเกิดมาแล้วนะ เกิดมาแล้ว เกิดมาพบพระพุทธศาสนา พอเกิดมาแล้ว เกิดมามีชีวิต เกิดมาก็ต้องปากกัดตีนถีบ เกิดมาก็ต้องมีการกระทำของตนใช้ใหม่ ถ้ามันมีหนี้เวรหนี้กรรมต่อกัน ต่อในครอบครัว พอในครอบครัวออกไปแล้ว พ่อแม่ที่เลี้ยงมาเขารู้ว่าลูกเขานิรันดร์เป็นอย่างไร มันก็ไปทำร้ายสังคมต่อเนื่องกันไป

แต่เวลาทำร้ายสังคมไปแล้ว ลูกหลานของเราเป็นคนดี แต่โดนสังคมทำร้าย โดนสังคมทำร้าย นี่ไง เกิดมาผลของวิภวัญจะไง ถ้าโดนสังคมทำร้าย โดนสังคมรังแก ลูกเราเป็นคนที่ดีๆ สังคมรังแก สังคมบีบบังคับขึ้นมา

เพราะเราเกิดมา เกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนาสอนให้เรามีกำลังใจหรือไม่ แล้วเรามีสติปัญญาของเรา เราจะแก้ไขของเรา เราแก้ไขของเรา เรามีสติปัญญา

ถ้าคนที่มีสติปัญญาถ้ามองสังคม มองการกระทำของคนอื่นนะ มันเป็นอย่างนั้นนะ คนพาลก็พาลอย่างนั้นนะ คนดีก็ดีอย่างนี้ แล้วเราจะเลือกคบใคร เราจะเลือกคบคนดีๆ เราเลือกเราคัดเราแยกของเราเอง เราเลือกเราคัดเราแยกขึ้นมาด้วยสติด้วยปัญญาของเราละ เราไม่ได้น้อยเนื้อต่ำใจใจ เราทำอย่างอื่นไม่ได้

เวลาเทศน์ว่าการนะ เวลาระลึกถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมา เวลาท่านทอดธุระ มันจะสอนใครได้ละ จิตใจของคนที่มีน้ำใจอย่างนี้ จิตใจของคนทีทวนกระแสดับ

พอไปบอกว่าใครผิด เขาชี้หน้าโต้แย้งเลยว่าเขาเป็นคนดี เราไปชี้หน้าว่าเขาผิดเขาจะโต้แย้งว่าเป็นคนดี แล้วเรามีวิชา มีกิเลสในหัวใจเราเต็มหัวใจเรา เราเป็นคนผิดพลาดใหม่ ผิดแน่นอน

แล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่าเราผิดๆ เราจะยอมรับไหม แล้วมันจะยอมรับไปได้อย่างไรละ นี่ไง ถ้ามันยอมรับไม่ได้

แม้แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมแล้วนะ ทอดธุระเลยนะ มันจะสอนใครได้อย่างไร เราจะบอกคนนั้นผิดพลาดอย่างนั้นอย่างนี้ ใครจะยอมรับ มันเป็นไปไม่ได้หรอก แล้วจะชี้เข้าไปในหัวใจด้วยยิ่งตกใจเลยนะ

เวลาหลวงปู่มั่นท่านอยู่ที่ถ้ำสาริกา มีพระหลวงตาองค์หนึ่งไปอยู่ที่ตีนเขา ท่านเคยมีครอบครัวมาก่อน เวลาตกกลางคืนมาท่านภาวนาของท่าน คิดถึงอดีตภรรยา คิดอย่างนั้น คิดอย่างนี้ คิดอย่างนั้นตั้งแต่หัวค่ำ

หลวงปู่มั่นท่านสงใจไปดู หัวค่ำเขาคิดอย่างนี้ เทียงคืนส่งไปดูก็ยังคิดอย่างนี้ เข้าสงไปดูก็ยังคิดแบบนี้

เข้าขึ้นมาไปบิณฑบาตผ่านหน้าไปไง “หลวงตา แต่งงานใหม่กับภรรยาเก่าทั้งคืน มันมีความคิดอย่างไร มีความสุขไหม”

ตกใจนะ พอตกใจขึ้นมา เพราะมีใครรู้ความคิดของเขา เข้าขึ้นมาไปบิณฑบาต หายไปแล้ว เพราะกลัวมาก

นี่ไง หลวงปู่มั่นท่านสงใจไปดู สงใจไปดูว่ามันเห็นโทษอย่างนั้น เห็นโทษว่า เราจะบอกเขาเพื่อความดีไป บอกเขาเพื่อความดี เราเป็นพระ เราบวชมาแล้ว อดีตภรรยาก็อยู่ที่บ้านนั้น นี่ก็คิดทั้งคืน คิดอยู่แล้ว คิดอยู่ตลอดเวลาๆ สิ่งทีความคิดๆ ขึ้นมาที่มันอยู่ในหัวใจนะ

นี่ไง สัตว์โลกเป็นไปตามกรรม นี่การกระทำของเขาในหัวใจของเขา แล้วผู้ที่จะคอยชี้ คอยบอกหัวใจของเขา เขาจะมีอำนาจวาสนามากน้อยขนาดไหน ถ้ามีอำนาจวาสนา สิ่งทีหหลวง ปุ่มันท่านเคยเตือนเคยบอก ก็ต้องสาธุสิ สาธุ ความลับไม่มีในโลกไง ที่ว่าเราคิดของเราอยู่คนเดียววนึกว่าไม่มีใครรู้ไง แต่คนที่เขารู้เขาเห็นของเขา เขามาเตือนเราไง เตือนเรา เราก็พยายามมีสติปัญญารักษาหัวใจของเราไง

เพราะหลวงปู่มันท่านสอนนะ ท่านบอกว่าท่านพูดเพื่อประโยชน์ไง ท่านเห็นโทษ

เราก็สละมาแล้ว ภรรยาก็ได้บอกลาภกันมาแล้ว มาบวชเป็นพระ แล้วบวชเป็นพระ เวลาระลึกถึงความดีสิ ระลึกถึงว่าภรรยาของเรามีทุกข์มียากขนาดไหน ภรรยาของเราได้ทำบุญกุศลบ้างหรือไม่ ภรรยาของเราจะได้มีบุญกุศลในหัวใจหรือไม่ ภรรยาของเราได้ทำคุณงามความดีหรือไม่ ถ้าคิดอย่างนั้นมันคิดดีใจ

แต่นี้มันคิดไปแนวทางอื่นไง หลวงปู่มันท่านถึงได้เตือนเอาไง พอเตือนเอา นี่พูดถึงการฟังธรรมๆ ถ้าเป็นประโยชน์มันก็เป็นประโยชน์ ถ้าเป็นโทษมันก็เป็นโทษ แล้วเราละ

สัตว์โลกเป็นไปตามกรรมนะ ถ้าเราทำคุณงามความดี เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบ พระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนา เกิดมาเพื่อฝึกฝน

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสวยภพ เสวยชาติเป็นพระโพธิสัตว์ ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย ท่านต้องรักษาหัวใจของท่านเอง ท่านต้องพยายามตั้งสติของท่านเอง ท่านทำคุณงามความดีเอง เวลาเกิดเป็นสัตว์ก็เป็นหัวหน้าสัตว์ เป็นหัวหน้าสัตว์พาฝูงของสัตว์ นั้นให้พ้นจากภัย ให้พ้นจากนรก

เวลาเกิดเป็นมนุษย์ เกิดเป็นจักรพรรดิ เกิดเป็นพราหมณ์ เกิดเป็นต่างๆ ท่านเกิด มหาศาล ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย การเกิดนั้นสร้างคุณงามความดีมาตลอด จิตใจที่มันสร้างคุณงามความดีมาตลอดมันต้องมีสติปัญญา มันต้องรักษาของมันไง

เพราะว่าเราอยู่ในสังคม สังคมถ้าเชื่อคนได้ง่าย เวลาเป็นเตมียี่สิบ ๒๐ ปี ดูกษัตริย์สิ ตัดนู ตัดจุมูก ตัดเลยนะ ไม่เชื่อ เพราะเวลาจะสร้างบุญบารมีนี่แหละ มันอยู่ในสังคมไง สังคมมีแต่คนชั่ว ใจ ไม่เชื่อว่าเป็นเตมียี่สิบ เพราะท่านจะสร้างขันติบารมี ร่ำลือกันไป

กษัตริย์ไม่เชื่อ กษัตริย์เรียกให้มาพบใจ แล้วบอกว่า เป็นไปจริงหรือไม่พูดนะ ให้อำมาตย์ ตัดหู ตัดใบหู ตัดจมูก ทานเฉย เจ็บไหม เจ็บ นี่ไง เราทำคุณงามความดี ทำคุณงามความดีอยู่ในสังคมคนชั่ว สังคมคนชั่วมันก็มีการเสียดสีกัน มีการกระทำต่อกัน นี่พูดถึงว่า ถ้าเป็นโพธิสัตว์นะ ต้องมีสติปัญญาอย่างนั้น

นี่พูดถึงว่าเวลาจิตใจของคนที่จะมันคงมันมั่นคงมาจากไหน

มันมั่นคงมาจากการกระทำทั้งสิ้น ถ้ามันคงมาจากการกระทำทั้งสิ้น นี่ไง ที่ว่าผู้ที่จิตใจที่มันคงแล้วๆ สิ่งใดที่เกิดขึ้น เห็นไหม หลวงตาท่านเตือนประจำ กระจายตื่นตูมๆ ที่ไหนมีข่าวลือก็ไปที่นั่น ที่ไหนมีข่าวลือก็ไปที่นั่น

นี่มันเป็นข่าวลือ แต่ธรรมะๆ เวลาธรรมะ เสือนะ มันบอกกระจายให้หยุดก่อน ฟ้าผ่า ฟ้าผ่าที่ไหน

ฟ้าผ่าที่โคนต้นตาล

ไปที่โคนต้นตาลนั้น ไปชี้ว่าดูรอยฟ้าผ่ามันเป็นอย่างไร

ไปถึงแล้วไม่มี มีแต่ต้นตาลมันหล่นมา ก้านตาล เสียงตูม กระจายมันตกใจมันวิ่งไปเลยนะ “ฟ้าผ่าๆ” พาเอาสัตว์ไปพิการ พาเอาสัตว์ไปตายมหาศาลจากการตื่นตูมของตนนะ

นี่ก็เหมือนกัน นี่ไง เวลาครูบาอาจารย์ของเราท่านประพฤติปฏิบัติขึ้นมาตามความเป็นจริงในหัวใจของเรา เราไม่ตื่นตูมไปกับกระแสสังคมอย่างนั้น

ถ้ากระแสสังคมมันตื่นตูมไปต่างๆ ขึ้นไป นั่นมันเรื่องคนที่อ่อนแอ แต่คนที่มีสติปัญญา ดูลึ ดูธรรมๆ เสือบอกให้หยุด แล้วกลับไปดูที่ต้นเหตุ นั่น ถ้ากลับไปดูที่ต้นเหตุ นั่น มันมีการกระทำนั้น

นี่ก็เหมือนกัน ฟังธรรมๆ ฟังธรรมเพื่อหัวใจของเราไง เวลามันทุกข์มันยาก มันทุกข์ยากทุกๆ คนนะ เวลามันทุกข์มันยากขึ้นมา เราทุกข์ยากขึ้นมา มันต้องมีสติปัญญาแก้ไขเหตุการณ์วิกฤตินั้น

เวลานั่งภาวนาไปเวลามันเจ็บมันปวดขึ้นมา เจ็บปวดเกือบเป็นเกือบตาย เวลาเกือบเป็นเกือบตาย บางทีมันก็ทนได้ บางทีก็ทนไม่ได้ แต่ถ้าบางทีมันมีอำนาจวาสนานะ พอทนถึงขนาดที่มันรวมลงได้ นี่เพราะขันติธรรมๆ เพราะการทนเอาใจ ไม่ได้ใช้สติปัญญาแยกแยะเป็นการวิปัสสนาใจ

ถ้ามันเป็นขันติธรรม อุตทนก็มี ถ้ามีขันติธรรมอุตทนเป็นบาทเป็นฐานขึ้นมา มันจะทำคุณงามความดีของมัน

แล้วถ้าจิตมันสงบแล้วมันจับเวทนาได้ ถ้าจับเวทนาได้ เวทนาไม่ใช่เรา เราไม่ใช่เวทนา เราจับมันได้อยู่แล้ว มันไม่ใช่เรา ไม่ใช่เราแน่นอน ไม่ใช่เราเป็นทฤษฎี ไม่ใช่เราเป็นความเข้าใจ

ถ้าไม่ใช่เรา ไม่ใช่เราเพราะขันติธรรม ขันติธรรมเพราะอุตทนเอา

ถ้าเราพิจารณาไปๆ เวลามันขาด ชันท์ ๕ ไม่ใช่เรา เราไม่ใช่ชันท์ ๕ มันชัดเจนของมัน มันชัดเจนของมัน สังโยชน์มันขาดไป เวลาสังโยชน์มันขาดไป นี่ไง อกุปปธรรมๆ ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้ามันเป็นจริง มันเป็นจริงในใจดวงนั้น แล้วใจดวงนั้นมันจะมีความสงสัยไปที่ไหน ใจดวงนั้นมีการดูๆ คลำๆ ได้อย่างไร

ไอ้ของเราู้ทุกอย่าง ชันท์ ๕ ไม่ใช่เรา เราไม่ใช่ชันท์ ๕ ทุกข์ไม่ใช่เรา เราไม่ใช่ทุกข์ ดูๆ คลำๆ เวลาอารมณ์มันดี ใจมันดี ไม่ใช่ของเรา

คนสิ้นเดือน อู๊ย! มันจะใช้จ่าย สิ้นเดือนนะ พอกกลางเดือนเกือบตาย ก่อนสิ้นเดือนต้องกู้หนี้ยืมสินแล้ว

นี่ก็เหมือนกัน เวลาจิตใจมันดี “ไม่ใช่เราๆ” เดียวก็ตาย

แต่คนที่จริงนะ มันไม่ใช่เรา ไม่ใช่เราเพราะอะไรละ

มันไม่ใช่เราเพราะเรารู้ตั้งแต่ต้นใจ

เราเป็นผู้ใหญ่ใช่ไหม อาหารที่เป็นสารพิษเรารู้ว่ามันเป็นสารพิษ เราไม่ควรกินใช่ไหม เด็กมันไม่รู้เรื่องหรอก เด็กมันไม่รู้เรื่อง ยิ่งในสมัยปัจจุบันนี้ เต่าในทะเลนะ มันกินแมงกะพรุน

เป็นอาหาร พอมันเห็นถุงพลาสติกมันคิดว่านี่เป็นอาหารของมัน มันคิดว่าเป็นแมงกะพรุน มันกินถุงพลาสติกจนมันตาย

สัตว์หลายๆ อย่างที่กินแมงกะพรุนเป็นอาหาร กินแพลงก์ตอนเป็นอาหาร มันเห็นพลาสติกในทะเล มันกิน มันเข้าใจว่าเป็นอย่างนั้น

เราจะมีความสามารถไปสอนแต่บอกว่า เฮ้ย! นี่พลาสติก นี่แมงกะพรุน เอ็งมีความสามารถสอนมันไหม

เอ็งมีความสามารถไปตั้งโรงเรียนสอนเต่า สอนสัตว์ทะเลว่าอันนี้มันไม่ใช่แมงกะพรุนนะ อันนี้เป็นถุงพลาสติก เอ็งสอนได้ไหม

เราเป็นคน เราเป็นคน เรื่องทฤษฎีเรารู้หมดแหละ แต่สัตว์มันไม่รู้

นี่ก็เหมือนกัน ชั้น ๕ ไม่ใช่เรา เราไม่ใช่ชั้น ๕ ชั้น ๕ ไม่ใช่ทุกซ์ ทุกซ์ไม่ใช่ชั้น ๕ ทฤษฎีมันรู้หมดนะ ธรรมชาติมันรู้หมดนะ เหมือนเต่า มันรู้นะ แต่มันก็ยังกินกิเลสของมันอยู่ ตัดหาความทะยานอยากที่ทุกซ์ที่ยาก มันยังเสวยอยู่ มันยังทุกซ์อยู่เต็มหัวใจของมัน เหมือนสัตว์โงๆ ไข่เต่าตัวนั้น ไข่เต่าตัวนั้นกินถุงพลาสติก มันคิดว่าเป็นแมงกะพรุน

ไข่นี้ก็เหมือนกัน ชั้น ๕ ไม่ใช่เรา เราไม่ใช่ชั้น ๕ ชั้น ๕ ไม่ใช่ทุกซ์ ทุกซ์ไม่ใช่ชั้น ๕ มันก็ไข่เต่ากินถุงพลาสติก เดี่ยวในห้องมันมีถุงพลาสติก เดี่ยวมันก็จะต้องตาย

ตายเพราะความไม่รู้ไง กินก็ไม่ว่ากิน กินเข้าไปแล้วก็คิดว่าเป็นอาหาร เวลามันไปสะสมในกระเพาะขึ้นมาแล้วมันก็ตาย ตายเพราะอะไร ตายเพราะชั้น ๕ ไม่ใช่เรา เราไม่ใช่ชั้น ๕ ไข่ชั้น ๕ ไม่ใช่ทุกซ์ ทุกซ์ไม่ใช่ชั้น ๕ ไข่ ตายเพราะความไม่รู้ของมันไง ตายเพราะทฤษฎีในกระเพาะมันไง มันไม่เป็นความจริงไง

แต่เราเป็นมนุษย์นะ ถุงพลาสติกเวลาเขาคิดขึ้นมาได้ทางวิทยาศาสตร์ อู้อู! ขึ้นชมนกันมาก โลกเจริญรุ่งเรือง เศรษฐกิจมันจะหมุนดี ด้วยธุรกิจ เวลามันให้ผลกระทบขึ้นมา เราบอกแล้วว่าสภาวะแวดล้อมมันเสียหาย เดี่ยวนี้รณรงค์กันเลิกใช้นะ แต่ก่อนชื่นชม เชิดชูบูชาเลยนะ ใครคิดได้นี่สุดยอด แต่ตอนนี้กำลังรณรงค์ให้เลิก นี่ไง มนุษย์มันรู้ได้



นี่ก็เหมือนกัน ชันท์ ๕ ไม่ใช่เรา เราไม่ใช่ชันท์ ๕ มึงรู้ได้อย่างไร มึงพิจารณาอย่างไร มึงปล่อยอย่างไร มึงขาดอย่างไร มันเป็นเรื่องอย่างไร มึงเห็นโทษอย่างไร

นี่เห็นโทษเพราะอะไร เห็นโทษเพราะโลกทั้งโลกเขารู้ว่าเป็นโทษ ถ้าโลกทั้งโลกเขาไม่รู้ว่าเป็นโทษ เขาจะไม่รณรงค์ให้เลิกใช้ถุงพลาสติก เพราะโลกทั้งโลกเขาว่ามันเป็นโทษไป

นี่ชันท์ ๕ เป็นทุกข์ ทุกข์ไม่ใช่ชันท์ ๕ มึงรู้หรือ มึงรู้ทำไมมึงไม่ละ ถ้าละจริงมันเป็นความจริงขึ้นมาได้ไหม

ถ้ามันเป็นความจริงขึ้นมา นี่ฟังธรรมไป ฟังธรรมๆ ก็ตอกย้ำ ตรวจสอบ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนเรื่องกาลามสูตรนะ อย่าเชื่อแม้แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอน

นี่ก็อย่าเชื่อแม้แต่เราพูด แล้วถ้าใครจะมีธรรมไม่มีธรรมมันต้องตรวจสอบในใจของตน บัจฉิตตัง สันทิฏฐิโก ใครกินอาหารอย่างไร พูดกันทุกคน ฉันกินเองฉันก็อิมเอง ฉันกินแล้ว ฉันอิมแล้ว แต่กินถุงพลาสติกไป มันก็คิดว่าแมงกะพรุน เตียวมันจะย่อยของมัน กินเข้าไปอยู่ในกระเพาะมึงนะ เตียวมึงก็รู้ เพราะอะไร คนตายไปก็รู้ว่าธรรมะนี้มันจริงหรือไม่จริง สัจธรรมที่เราประพฤติปฏิบัติมาจริงหรือไม่จริง

ถ้ามันเป็นจริง แมงกะพรุนกับถุงพลาสติกมันต่างกัน แมงกะพรุนมันเป็นสิ่งมีชีวิต มันย่อยสลายได้ ถุงพลาสติกมันย่อยสลายอย่างไร กิเลสทิฏฐิมานะของมึงมันย่อยสลายอย่างไร

ทิฏฐิมานะการถือตัวถือตน ทิฏฐิมานะที่จะเหยียบย่ำคนอื่น ทิฏฐิมานะที่จะนั่งบนหัวคนนั้นนะ มันจะเป็นธรรมะได้อย่างไร มันเป็นไปได้หรือไม่ได้หรอก

ทีนี้ถ้าเป็นสัจธรรมนะ ผู้รู้จริงเจียบ เขาเจียบเฉพาะตัวเขาจะ แต่เวลาแสดงธรรมเป็นหน้าที่ เวลาหลวงปู่มั่นท่านแสดงธรรมนี้ อู้ฮู! รุนแรงมาก รุนแรงไป

ดูหลวงตาท่านพูดนะ ไหนกิเลส ท่านบัตบาตรออกก่อน จะล่อกับกิเลสก่อนเลย เพราะว่าเจ็บปวดกับการกระทำของมัน เจ็บปวดกับกิเลสที่มันบีบคั้นหัวใจของเรา โกรธแค้นมากใช้พวกกิเลส

แล้วกิเลสมันอยู่ในหัวใจพวกเราหมดเลย ที่นั่งอยู่นี้เพราะมีอวิชชาถึงได้มาเกิด เรามี  
กิเลสในใจกันทุกๆ คน

ผู้ที่เป็นธรรมๆ เขาเห็นแล้วเขาอยากจะทำลายมัน แล้วพยายามแสดงธรรมเพื่อให้เรามี  
สติปัญญา ให้เรารับรู้มัน อย่าไปกินถุงพลาสติก อย่าเอากิเลสเป็นเรา อย่าเอาทิฏฐิมานะมา  
เสริมความรู้สึกรเรา อย่าเอาความเห็นแก่ตัวมาเสริมในหัวใจของเรา นั่นเป็นถุงพลาสติก กินเข้า  
ไปมากๆ แล้วเดี๋ยวมันจะตาย เอง